

ПОУЧЕНИЕ ЗА ИЛИНДЕН

ЗА МИЛОСЪРДИЕТО НА САРЕПСКАТА ВДОВИЦА И НАГРАДАТА Ѐ

Нашият Господ, като добър градинар, реди Църквата си, за да получи по-добър плод. Така, като ни предпазва от зло, Той непрестанно ни внушава да правим добри дела, докато е време, и докато самото добро, по Божия милост, е в наша власт. Защото, след изтичането на срока, определен за вършене на добри дела, ще настане време за отплата. След възкресението на мъртвите, в небесното Царство никой вече не ще ти каже: раздели хляба си с гладния, защото тогава не ще има гладен; нито облечи голия, защото всички тогава ще се облекат в безсмъртие; нито покани чужденеца у дома си, защото всички ще са в своето отечество; или посети болния, защото тогава ще царува вечно здраве; нито погребви умрелия, защото тогава няма да има вече смърт. С една реч, в бъдещия живот няма да има нужда от всичко това, защото в него ще царува вечен мир и непрекъсната радост.

А за да не забравим ние делото на милосърдието и състраданието в настоящия живот, то Бог допуска понякога праведникът да страда, за да ни принуди от неправедното богатство (Лук. 16, 9) да си придобием приятели, т. е. от нашите земни богатства да правим милосърдие, като подпомагаме нуждаещите се Божии раби, та да си заслужим с това вечен живот чрез съдействието на тези раби.

На такова разсъждаване ме наведе III-та книга на Царствата, в която се разказва за пророка Илия. Не ще съмнение, че Господ е могъл сам да го храни през всичкото време на глада, както по-рано го е хранил чрез враната, която всяко утро и всяка вечер му е носила храна. Дори и сам Илия, по Божия милост, би могъл да си достави това, което той сторил на бедната и слаба жена. Но за да прослави благочестието на тази жена, Господ изпратил пророка си при нея, тя да го храни. И го пратил при нея тогава, когато самата тя, нямала нищо, и готова била да умре с децата си. Защото, според както е казано в книгата на Царствата, Илия се срещнал с нея тогава, когато тя излязла в гората да си събере дървца, та да си опече малко хляб с последната си само шепа брашно (III Царст. 17,10.12). За забелязване е, че тя се срещнала с Божия човек тогава, когато си търсила две дървца. Това не било случайно. Жената в случая преобразувала (напомняла) Църквата. И понеже две дървета образували кръст, то значи тя търсела това, от което зависи вечния живот. Ето в какво положение се намирала тя, когато Илия ѝ предал Божието повеление, което му било открито и я уверил, да направи, каквото ѝ казва без да се съмнява, макар че и тя стои пред гладна смърт. Но да е казал Господ на вдовицата да храни Илия? Защото не е казано, че бил пратен от Бога пророк при нея, за да ѝ извести да помогне с

това, което има, на гладния Божи човек и да я убеди да не се бои от нямане, като и обещае да я възнагради Бог за изразходването за него. Не е казано също така, че Ангел ѝ известил за идването на Илия и ѝ заповядал да го храни. Господ не с думи ѝ заповядал тя това да прави, но възбудил в нея разположение, внушил ѝ това, което било полезно за нейната душа, и я склонил към туй, също както на червея Той заповядва да подяде корена на тиквата у пророка Иона в Ниневия (Ион. 4,7). Ето защо, когато пророкът и казал да пригответи малка пита от останалата ѝ шепа брашно по-напред за него, тя безпрекословно изпълнила думите на пророка и охотно нахранила Божия човек, защото пророк Илия я предразположил към това.

За всичко това тя била възнаградена с туй, че у нея брашното в делвата се не свършваше, и дървеното масло в гърнето не намаляваше, по словото на Господа, докато Господ даде отново дъжд на земята. Кой ли не ще похвали тази бедност? А ако тя още тук на земята получила такава награда, то може ли да остане без награда на небето?

Впрочем, награда за добрите си дела не трябва да очакваме тука. Този, земният живот ни е даден за сеене на добри дела. А плодовете от посятото с радост ще съберем в бъдещия живот, въз основа на Божието слово, което говори: „които са сеели със сълзи, ще жънат с радост“; или: „който с плач е носил своето семе, с радост ще се върне, носейки своите снопи“ (Псал. 125, 5-6). Ако би била възнаградена вдовицата само тука, то не щеше да бъде голямо нейното сеене, понеже не богата жетва тя събрала. Защото туй, че брашното ѝ и маслото не намалели през всичкото време на глада, било и нещо временно. Това, което Бог и явил в продължение на няколко време, било предобраз (предзнаменуване) на бъдещия живот, дето ще получим вечна награда. Там нашата храна ще е сам Бог. И тая храна за нас не ще намалее вечно, също както за вдовицата не намаляла земната храна.

Ето каква награда трябва ние да очакваме, като вършим добри дела!

Затова, като помагаме на бедните, да не желаем нашите запаси да не намаляват, а да искаме небесни награди. Сейте без страх; нека не скоро да съзрее посятото от вас; но когато съзрее, то вечно ще ви храни. Амин.

Автор: Блажени [Августин](#)

Димитров, Вениамин. Сборник от образцови проповеди на най-бележити православни проповедници. Издание на групата Добрия Пастир, 1930 г.

Източник: www.pastir.bg